

ΟΥΓΓΡΙΚΗ ΛΟΓΟΙΕΧΝΙΑ

ΤΟΥ Φ. ΜΟΛΝΑΡ

ΕΡΩΤΙΚΟΙ ΠΟΘΟΙ ΚΑΙ ΟΝΕΙΡΑ

I

Πεφτει αγάλι-αγάλι η νύχτα. Δεν είνε ούτε δέκα λεπτά που σφύριξε το τελευταίο τραίνο για τη Βουδαπέστη κι' εγκατέλειψε τον μικρό έξοχικό σταθμό. 'Ο θόρυβος που κάνει διασχίζοντας τη θαμπή έξοχη, ακούγεται όσο πάει και πιο σβυσμένος... 'Η Μαρία και η 'Αννα — δυο κοπέλλες ως δεκαεφτά χρονών η καθεμιά -- κάθονται πάνω σ' έναν πάγκο μέσα στον κήπο του σπιτιού της Μαρίας, που είνε χτισμένο κοντά στο σταθμό. 'Ο πατέρας της Μαρίας είνε ένας από τους πλουσιώτερους γαιοκτήμονες του χωριού. 'Η 'Αννα είνε καλεσμένη της Μαρίας για να περάση λίγον καιρό στην έξοχη. Μένουν κ' η δυο σιωπηλές κι' ακούνε με προσοχή τον θόρυβο του τραίνου που σβύνει ολοένα. "Ενα απαλό ανοιξιάτικο αεράκι κουνάει ελαφρά το φύλλωμα της άκακίας που σκιάζει τον πάγκο.

ΜΑΡΙΑ.— 'Ακούς ακόμα;

ΑΝΝΑ.— Σώπα!

(Σιγή. 'Εντείνουν την προσοχή τους για ν' ακούσουν το τραίνο που δεν ακούγεται πειά).

ΑΝΝΑ.— Δεν ακούω τίποτα πειά.

ΜΑΡΙΑ.— 'Εγώ τ' ακούω ακόμα γιατί ταξιδεύει μαζί του ο Γιώργος μου. "Όταν αγαπάη κανείς, έχει τις αισθήσεις του λεπτές. Την περασμένη Πέμπτη τ' άκουγα δηλ τη νύχτα.

ΑΝΝΑ (κυττάζοντας προσεχτικά τις άγκράφες των σκαρπιτιών της).— Πάμε μέσα;

('Η δυο φίλες φαίνονται έτοιμες να σηκωθούν, κι' όμως ξαναρχίζουν να χαλκίζουν οσά μεθυσμένες να κουβεντιάσουν).

ΜΑΡΙΑ.— Πόσο ήταν ωμορφος σήμερα ο Γιώργος μου... Είνε μέρες που είνε πιο ωμορφος απ' όλους τους άνδρες.

ΑΝΝΑ.— Ναί.

ΜΑΡΙΑ.— Τά μαλλιά του έμοιαζαν μ' αναλυμένο γουσαφι.

ΑΝΝΑ.— Κ' η φωνή του... "Όταν θέλη πως δίνει στη φωνή του κάτι από τον λυγμό του βιολοντσέλλου!

ΜΑΡΙΑ.— 'Αλήθεια.

ΑΝΝΑ.— Θα τον αγαπάς πάρα πολύ βέβαια...

ΜΑΡΙΑ (με θαύτατη πεποίθησι).— Περισσότερο από κάθε τι στον κόσμο.

(Μιά στιγμή σιωπής. "Εξάφνα η 'Αννα ανατριχιάζει και σηκώνεται).

ΜΑΡΙΑ.— Τι έχεις;

ΑΝΝΑ.— Τό επάνω κουμπι της μπλούζας σου

σπίτι του Συρζέρ δεν θρήκαν παρά ένα πτώμα.

'Η συμπληρωματική ανάκρισις έφερε στο φως και άλλα αδιαφιλονείκητα πειστήρια της ένοχής του Συρζέρ. Τά χαρτιά που ο 'Αντώνης Ροσάρ είχε επάνω του τη νύχτα που τόσο άγρια δολοφονήθηκε, θρέθηκαν μέσα στο σπίτι του...

'Ο Συρζέρ είχε διαπράξει τάχα κι' άλλα εγκλήματα εκτός από τά γνωστά; 'Ο Νευράκ το υπέθετε αυτό, μα δεν μπορούσε να βεβαιωθή. Πάντως αυτός θα είχε αφήσει στην Κακή Σπηλιά το τσεκούρι που είχαν θρή εκεί και το όποιο ασφαλώς ήταν το όπλο που χρησιμοποιούσε για τά εγκλήματά του.

Τό βαλπριβά ξανακατοικήθηκε. Τά σπίτια που είνε γύρω στην αγροικία στεγάζουν τώρα ξυλοκόπους με τις οικογένειές τους.

'Ο Σαλθαίρ, έπειτ' απ' αυτή την απολύτρωσι, δεν δίτασε νά δώση τη συγκατάθεσί του στο γάμο του γιου του με την Λουκιανή Μαρσενά.

Τό σπίτι του Συρζέρ θγήκε στον πλειστηριασμό, καθώς και τά πράγματά του. 'Ο Σαλθαίρ αγόρασε τον φριχτό πίνακα που παρίστανε το «Τέρας του Λοράν» και τον έκαψε.

Μα τό σπίτι δεν θρήκε αγοραστή και όταν κανένας ταξιδιώτης φτάνη ως τό Γυμνό Βουνό και ξαφνιάζεται βλέποντας αυτό τό κατάκλειστο σπίτι με την κατάμαυρη όψι, οί ξυλοκόποι, που τους βρωτάει σχετικώς, γυρίζουν άλλοι τό κεφάλι τους και σταυροκοπιούνται, αποφεύγοντας να του απαντήσουν.

Τ Ε Λ Ο Σ

είνε ξεκουμπωμένο. Στάσου να σε κουμπώσω.

ΜΑΡΙΑ.— "Όχι! Προτιμώ να μείνω έτσι.

ΑΝΝΑ.— Γιατί;

ΜΑΡΙΑ.— Γιατί ξεκουμπώθηκα, καθώς με φιλούσε ο Γιώργος στο στόμα... λίγο πριν φύγη.

ΑΝΝΑ.— "Α!

(Σιγή βαρεία. Σκέφτονται κ' η δυο. "Επειτ' από λίγο):

ΑΝΝΑ.— Καταλαβαίνω: Είνε κάτι σαν ένθυμιο που σου άφησε...

ΜΑΡΙΑ.— Ναί. Κάθε φορά που έρχεται, κάτι πάντα μ' αφήνει... "Αν δεν μου μενε τίποτα δικό του, θαρρώ πως θα παίρνα τό κατοπινό του τραίνο.

ΑΝΝΑ.— Θα είχες τό θάρρος... την τόλμη να τον ακολουθήσης;

ΜΑΡΙΑ.— Ναί. "Όπου κι' αν ήθελε...

(Μένουν σιωπηλές αρκετή ώρα).

ΜΑΡΙΑ.— "Αφησε και κάτι άλλο... Τη μυρωδιά του πούρου που συνηθίζει να καπνίζει... "Όταν με φιλή, αφήνει κάτι από τη μυρωδιά αυτή στα χείλη μου... Αυτή η μυρωδιά μπορεί να βαστάξη καιρό, φτάνει μόνο να την προσέχη κανείς... 'Απόψε δεν θα φάω τίποτε.

ΑΝΝΑ.— Θ' άρρωστήσης! ('Η Μαρία σηκώνεται).— Που πιάς;

ΜΑΡΙΑ.— Θέλω να σου δείξω κάτι ακόμα. (Πηγαίνει προς ένα δέντρο που ο κορμός του είνε μισοκρυμμένος πίσω απ' τά λουλούδια). "Ελα εδώ. Βλέπεις αυτές τις χαρακιές στο δέντρο; Αυτός τις έχει χαραξει. Χαράζει μια γραμμή κάθε φορά πουρχεται να με δει.

ΑΝΝΑ (μετράει αγάλια και με σιγανή φωνή ακουμπώντας με τό δάχτυλο τις χαρακιές μιά-μιά).— Μιά... δυο... τρεις... τέσσερες... πέντε... έξι... επτά.

ΜΑΡΙΑ.— "Ηρθε επτά φορές από την ημέρα που μου είπε πως μ' αγαπάει... Και τώρα έχω την ξεκουμπωμένη μπλούζα μου, τη μυρωδιά του πούρου κι' αυτές τις χαρακιές για να περάσω τις ημέρες μου ως την επομένη Πέμπτη που θα ξαναρθη.

ΑΝΝΑ (εξετάζοντας τις χαρακιές).— Πάμε μέσα!

ΜΑΡΙΑ.— Θα σου κακοφαινότανε, καλή μου, να μενε λίγο στον κήπο; Πρέπει να πεταχτώ μια στιγμή στην κάμαρά μου να γράψω τό 'Ημερολόγιό μου.

ΑΝΝΑ.— Καλά... Θα περιμένω.

ΜΑΡΙΑ.— Είνε άλλωστε τόσο ωμορφος απόψε ο κήπος...

ΑΝΝΑ.— Ναί. Θα περιμένω... Μη θιαστής.

II

('Η Μαρία γυρίζει στο σπίτι. Τη βαρεία σιωπή του κήπου διακόπτουν μόνο τά τελευταία τιτιθίσματα των πουλιών που τρελλοπετούν γύρω από τις φωλιές τους. Είνε η ώρα η μενεξεδένια... "Ενα μυρωμένο ελαφρό αεράκι έρχεται από τους άνθισμένους κάμπους. 'Η 'Αννα ξανακάθεται στον πάγκο.

'Αναστενάζει. Σηκώνεται, πάει και φέρνει θόλτα πολλές φορές τό δέντρο με τις χαρακιές. Στέκεται και τό κυττάζει θουρκωμένη. "Επειτα ανασαίνει βαθιά και κλείνει τά μάτια. 'Ακίνητη, με κλεισμένα τά βλέφαρα, φέρνει νευρικά τό χέρι της στη μπλούζα της και ξεκουμπώνει τό πρώτο κουμπι. "Ενα μικρό κλωνάρι σπάει και κάνει ένα ξερό, συρτό κρότο πάνω στα θότσαλα. 'Η 'Αννα τρομαγμένη αναπηδάει. Τά μάτια της ορθάνοιχτα, χωρίς έκφρασι, κυτάνε δεξιά κι' άριστερά, σαν ναχε εγκληματήσει. "Ηουχάζει. "Επειτα από λίγο, σαν κλέφτης, κρατώντας την αναπνοή της, ανοίγει τό τσαντάκι της και ψάχνει. Βγάζει ένα πούρο και τό περνάει στα χείλη της σαν ναταν κοκκινάδι του χειλιού. 'Αναπνέει βαθιά με τό κεφάλι ριγμένο πίσω, παραδωμένη στ' όνειρό της, στο όνειρο ενός έρωτα μεγάλου, γλυκού, παθητικού, που δεν υπάρχει γι' αυτήν και που τόσο τον νοσταλγει... "Από τά κλειστά της βλέφαρα δυο δάκρυα κυλούν σιγά-σιγά... Είνε η ώρα η μενεξεδένια).

Φ. ΜΟΛΝΑΡ

Μοναδική ΣΧΟΛΗ ΚΟΠΤΙΚΗΣ Γυναικείων Φορεμάτων υπό την διεύθυνσιν της διαπρεπούς καλλιτέχνιδος μοδίστας κ. ΧΡΙΣΤΙΝΑΣ ΘΕΟΔΩΡΟΠΟΥΛΟΥ, Σύνταγμα, Μητροπόλεως 14 α', 'Αθήναι.